

AAN ALLE (al mijn) KOORLEDEN

Opgehokt, lamgelegd en stilgezwegen,
velen verdacht, maar gelukkig niet gekregen
Behalve het aantal, zowel oud als jong
het aantal dat deze dans niet ontsprong
Klappen voor de zorg, een mooi gebaar
maar vergeet niet te rouwen, om en met elkaar
Weer zo'n dag in de geschiedenis,
waarna het leven nooit meer hetzelfde is.

Sip zit iedereen thuis, op anderhalve meter op elkaars lip. De TV sproeit alles over het virus de huiskamers in, de updates blijven voortdurend doordruppelen, maar het is allemaal digitaal: het kan ons niet raken. Dat wil zeggen, niet in onze longen, maar wel in hoofd en hart.

Op straat, op het sportveld, waar de koorepetities zijn: overal is het stil.
Stil, leeg, onwerkelijk. Was dit een van de verschrikkelijke 'sferen' bij het begin van de oorlog? Ik was er niet bij, maar kan het mij goed indenken. En deze oorlog? Die is van allemaal, met maar één' gemeenschappelijke vijand. En zitten we nu nog in de stilte voor de storm? Is er meer op komst? Of is het nu de leegte na de strijd? Die overigens nog volop woedt. Want het kan nog erger.

Afgelopen zaterdagochtend zat ik - na 20 jaar - voor het eerst weer thuis in ochtendjas met een kop koffie de krant te lezen. Om te ervaren wat we allemaal elke week moeten missen en om weer eens te ervaren wat aspirant leden in het begin moeten voelen, en waarvan wij ze proberen over te halen door aan te tonen, dat het juist zo fijn is om een energy-boost te krijgen zo aan het begin van het weekend. Wij vertellen dat al lang en kregen nu de kans om dat weer eens te vergelijken. Nou, ... mijn weekend werd er niet beter op . . .
Een zaterdag, als start van het weekend, zonder koorrepetitie.

Op dinsdag de dag van twee koorrepetities die niet door zijn gegaan. Ook nu even niets te hoeven voorbereiden, en dan de tijd maar uitzitten, doorkomen of gebruiken. Oh, nu zijn we aan het inzingen, ... en oh,..... nu is het pauze. Dan loop ik naar de koektrommel, want er zal vast iemand zijn die heeft getraakteerd.
Zo, de repetitie is afgelopen, goed gewerkt, fijne week en..... blijf gezond . . . . Mijn wekelijkse afsluiting krijgt ineens een hele andere waarde . . .
En nu weer, op deze woensdagmiddag . . . . geen vrolijke repetitie met mooie muziek en waar altijd wel iets leuks gebeurt . . .

Het "lichamelijk horloge" is compleet van slag. Niet op dezelfde tijd repeteren, eten, in de file duiken enzovoorts. Even helemaal niets . . . Ja, in het begin..... lanterfantent.
Voorzichtig komt in herinnering, dat ik zo'n gevoel slechts heb meegemaakt: toen ik ziek was. Nu is mijn ritme en dagindeling precies zo. Ben ik soms ziek? Nee. Hoe vreemd dus, om in de modus van ziek zijn te belanden met als doel het juist niet te worden . . .

Na het moeten schrappen van (inmiddels) twee concerten, alle repetities en ook huwelijken is de blik gericht op het "inhalen" ervan: dat wil zeggen om met heel veel organisaties en theaters alsnog een invulling te geven in het najaar, te vechten om een datum omdat het onder normale omstandigheden al overal vol zat . . .

Nu deze concerten niet doorgaan kan er dus volledig worden gefocust op de reis. Maar . . . gaat die eigenlijk nog door? Wij weten het (nog) niet, wij houden de telkens opschuivende data in de gaten. Stel dat het in de loop van

april afneemt en in mei alles zich weer stabiliseert: hoe fijn zal het dan zijn om “er even uit te gaan”. Maar dat doen we natuurlijk alleen maar als het echt veilig is. Wij blijven er in elk geval nog flink op hopen. Want als het echt veilig is, zal het een welkome ontspanning zijn van deze periode.

Hoe kom je verder de dag door? Aan het toiletrol-werpen, velletjes tellen en die velletjes voor gebruik gaan inkleuren (desgewenst NA gebruik) komt ook op enig moment een einde. Als je thuis werkt, dan is er nog enig doel, maar anders . . . . Wat ga je dan doen? Na een langere periode van irritatie omdat ik maar steeds achterstand bleef houden, is deze vraag voor mij niet van toepassing: ik kom toe aan een stapel die er al een tijdje ligt. Plus de rust om komende projecten verder uit te denken en op te zetten. Maar nu vooral veel klusjes afwerken. Ik kan mij voorstellen dat niet iedereen van die klusjes heeft (overigens geen lollig tijdverdrijf, want zo leuk is het niet . . . ze liggen er niet voor niks al zo lang . . .). Kijk eens om je heen, misschien geldt dat ook wel voor jullie?

Zie om naar elkaar en laat zien, dat - zoals vaak wordt gezegd - een koor een soort hechte familie is! Ik mis jullie nu al, misschien kom ik zo af en toe even digitaal bij jullie op bezoek. Ondertussen veel succes, sterkte en inspiratie. Dan doe ik dat ook.

Tot een volgende keer en . . . . blijf gezond!

Hans & Ellen.

Stichting Corda Vocale, Postbus 628, 2270 AP Voorburg Tel. 06 24204920
(secr) | www.cordavocale.nl info@cordavocale.nl
